

Arrest

nr. 221 726 van 24 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. WAERENBURGH
Cordoeaniersstraat 17-19
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. WAERENBURGH en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 4 november 2015, verklaart er zich op 16 november 2015 vluchteling.

1.2. Op 22 november 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.H.Z., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, u bent een sjiitische moslim en Hazara van origine. U bent geboren in het dorp Sher Dagh van het district Malistan in de provincie Ghazni. U woonde daar tot u zo een drie jaar oud was. Toen verhuisde uw familie naar Quetta in Pakistan. Dit was in het jaar 1997. Sindsdien woonde u in Quetta in de wijk Mariabad. Eerst huurden jullie daar een huis. In 2003 of 2004 kocht uw vader een eigen huis. Jullie hadden in Pakistan geen verblijfsdocumenten tot uw vader in 2008 een Shanakthi kaart aankocht.

U ging in Quetta tot de 11e klas naar school. U volgde les in een Iraanse school. Daarna runde u een klerenwinkel. In 2011 stierf uw moeder. U huwde op 10 augustus 2013 met S.Z., eveneens een Hazara, maar met de Pakistaanse nationaliteit. In het jaar 2014 reisde u naar Afghanistan. U ging eerst een taskara halen in Ghazni. Deze werd u uitgereikt op 11 juni 2014. Daarna reisde u verder naar Kabul waar u een paspoort bent gaan aanvragen. U keerde nadien terug naar Pakistan. Omdat het leven als sjiitische Hazara in Quetta heel moeilijk was besloot u er te vertrekken. U bent uit Quetta vertrokken op 11 juni 2015. U reisde naar Kabul, bleef daar een nacht en trok naar de provincie Nimroos, van waaruit u de grens over stak met Iran. U reisde via de Balkanroute. In Hongarije werden op 23 juli 2015 uw vingerafdrukken genomen en diende u een asielaanvraag in. Toch verliet u het land drie dagen later en reisde u verder naar Duitsland. In Duitsland verbleef u drie maanden bij vrienden. U reisde verder met de trein en kwam op 4 november 2015 in België toe. U diende op 16 november 2015 in België een asielaanvraag in.

U stelde niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat uw familie afkomstig is van een onveilige streek en u er niet kan gaan wonen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara, uw geboortecertificaat, uw huwelijksakte, een kopie van wat u de Shanakthi kaart noemt van uw vader en uw vrouw, een kopie van een token omdat u zelf een Shanakthi kaart aanvroeg, een kopie van drie bladzijden uit uw paspoort, een kopie van een uittreksel van het ministerie van Binnenlandse zaken, een kopie van enkele bladzijden van een oude taskara van uw vader en grootvader, enkele oude familiefoto, foto's en krantenartikelen over aanslagen op de Hazara bevolking in Pakistan, een kopie van een brief opgesteld op 9 augustus 2016 over een mogelijke aanslag en een bijhorende enveloppe. Na het gehoor op het CGVS stuurde u nog een mail met een aantal foto's in bijlage.

Over uw familie verklaarde u dat uw vrouw, uw vader, twee van uw broers en twee tantes van vaderszijde op dit moment in Quetta, Pakistan wonen. U heeft daarnaast nog een broer die sinds 2013 in Australië woont, waar ook een oom langs vaderszijde woont. U heeft nog een andere broer die in Wenen woont. In Afghanistan heeft u ook nog enkele familieleden, zo zou een tante langs moederszijde in de provincie Uruzgan wonen en woont de broer van uw grootmoeder met zijn nakomelingen in uw eigen geboortedorp.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. In eerste instantie merkt het CGVS op dat u reeds op 23 juli 2015 een asielaanvraag indiende binnen de Europese Unie, meer bepaald in Hongarije. U wachtte de behandeling van uw asielaanvraag niet af, maar reisde enkele dagen later al verder naar Duitsland. U verbleef drie maanden lang in Duitsland bij vrienden van u, waar u geen enkele stap hebt ondernomen om uw asielprocedure verder te zetten. Pas op 16 november 2015, 12 dagen na uw aankomst in België, en bijna vier maanden na uw eerste asielaanvraag binnen de Europese Unie ging u opnieuw naar de asielinstanties. De lakse houding die u aanneemt tegenover de asielprocedure relativeert uw nood aan de bescherming onder de vluchtelingenconventie en aan subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit en of hij daarnaast nog een andere nationaliteit bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tadjikistan, Rusland, Dubai, India.

Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, en familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en of hij nog andere nationaliteiten bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

U heeft door uw verklaringen én de door u voorgelegde documenten echter niet duidelijk gemaakt over welke nationaliteit u beschikt. In de eerste plaats merkt het CGVS op dat u kopieën voorlegt van Pakistaanse identiteitskaarten van uw vader en van uw vrouw. U stelt dat uw vader deze op corrupte wijze heeft verkregen in 2008, nadat hij een B-form, of attest van gezinssamenstelling kocht (CGVS, 3 en 20). Uw vrouw zou echter weldegelijk de Pakistaanse nationaliteit hebben. Het is echter zeer eigenaardig dat uw familie, die reeds sinds 1997 in Pakistan verbleef, nooit eerder verblijfsdocumenten zou hebben gehad. Uit de COI waarover het CGVS beschikt blijkt bijvoorbeeld dat de Pakistaanse overheid midden jaren 2000 een grootschalige registratiecampagne heeft gedaan voor Afghanen in Pakistan, waarna aan deze Afghanen de Proof Of Registration Card werd afgegeven, een kaart die telkens diende verlengd te worden en die Afghanen verblijfsrecht gaf in Pakistan. Bij het einde van de registratiecampagne waren er 2.16 miljoen Afghanen geregistreerd. Wanneer u wordt gevraagd of u de POR-kaart kent of de Proof Of Registration Card, dan blijkt uit uw antwoord van niet (CGVS, 19). Gezien jullie al sinds 1997 in Pakistan verbleven, en wel zonder documenten, te midden van andere Afghanen in Quetta, is het zeer eigenaardig dat de POR-kaart u niets zegt. Het is dan ook weinig aannemelijk dat jullie familie slechts in 2008 documenten heeft verkregen via de aankoop van een attest van gezinssamenstelling. De documenten die u voorlegt wijzen eerder allemaal in de richting dat u zelf de Pakistaanse nationaliteit bezit. De kaarten die u voorlegt van uw vader en uw vrouw zijn Pakistaanse identiteitskaarten. U legt zelf een geboortecertificaat voor, waarop als geboorteplaats niet Sher Dagh staat, waar u op het CGVS verklaarde te zijn geboren (CGVS, 7), maar Quetta. Uw geboortecertificaat bevat het identiteitsnummer van uw vader. Dit nummer komt overeen met het nummer dat op zijn identiteitskaart staat. U legt ook een attest van gezinssamenstelling voor. Ook uit dit attest blijkt dat u in Quetta bent geboren, net zoals uw drie broers. Dit attest bevat ook uw identiteitsnummer, wat er op wijst dat ook u in bezit bent van een Pakistaanse Identiteitskaart. Hoewel u zelf stelt dat u nooit een Pakistaanse identiteitskaart heeft gehad, dat u enkel een kaart hebt aangevraagd maar dat die u geweigerd is, wijzen al deze documenten op het tegendeel. U legt een kopie van een document voor, waaruit volgens u blijkt dat u een nieuwe kaart aanvraagde. Deze kaart bevat echter een identiteitsnummer, wat er op wijst dat u al een Pakistaanse identiteitskaart had. Dit nummer is hetzelfde identiteitsnummer als genoteerd staat op het attest van gezinssamenstelling. U verklaart dat u een zulke kaart aanvraagde maar dat u het niet kreeg omdat ze er opgeschreven hebben "marked suspect". Het documentje waarop marked suspect staat is aan een ander document vast geniet en deze boodschap is handgeschreven, wat wil zeggen dat het door iedereen kan zijn gedaan. Bovendien werden ook bepaalde gegevens onleesbaar gemaakt. Dit alles komt weinig authentiek over en doet het CGVS vermoeden dat u ons er valselijk van heeft willen overtuigen dat u niet in het bezit bent van een Pakistaanse identiteitskaart.

Er zijn nog andere elementen die er op wijzen dat u niet als Afghaanse immigrant in Quetta heeft gewoond. Zo stelt het CGVS vast dat uw kennis van de Afghaanse gemeenschap in Quetta is zeer gering is. Zo wordt u gevraagd om te vertellen over Jungle Bagh, hetgeen een illegale settelement is in de buitenwijken van de stad Quetta waar meer dan 500 Afghaanse families in moeilijke omstandigheden samenwonen. U stelde dit niet te kennen. Wanneer u wordt uitgelegd dat er op die plaats veel Afghanen wonen die van vluchtelingenkampen kwamen zegt er nog nooit over te hebben gehoord. Wanneer u de vraag wordt gesteld of u al hoorde van vluchtelingenkampen in de buurt van Quetta antwoordt u ontkennend. U wordt hierop nog eens gevraagd of u het Saranan Camp kent, een Vluchtelingenkamp voor Afghanen dat al sinds het eind van de jaren zeventig bestaat. U antwoordt hierop dat u het niet kent en u stelt zelfs dat u niets van immigranten afweet, hetgeen een heel opmerkelijke uitspraak is voor iemand die zelf twintig jaar in de stad als immigrant heeft gewoond (CGVS, 9). Over de buurt waar u zelf woonde, Mariabad, stelde u dat dat een plaats is waar Hazaras wonen, en dat er daarbuiten ook Kandahari wonen. Kandahari, hetgeen mensen van Kandahar wilt zeggen, zijn volgens u Pashtou sprekers die net als Hazaras sjiieten zijn (CGVS, 8). Dit is echter een zeer opmerkelijke uitspraak aangezien Pashtounen geen sjiieten, maar soennieten zijn. Van een Afghaan die heel zijn leven met deze mensen in dezelfde wijk heeft samengewoond kan verwacht worden dat hij dit weet. Wanneer u gevraagd wordt om wat Afghanen te noemen die onder de Afghanen in Quetta bekend zijn, vraagt u de protection officer wat er met Afghanen wordt bedoeld. U wordt uitgelegd dat hiermee mensen worden bedoeld die oorspronkelijk van Afghanistan komen en de Afghaanse nationaliteit hebben.

Op zich is het al erg eigenaardig dat de protection officer u moet uitleggen wat Afghanen zijn. Uiteindelijk antwoordt u dat mensen die bekend zijn een Shanakthi kaart hebben en dat u ze dan Pakistanen noemt. Mensen die dat niet hebben, die zijn volgens u niet bekend (CGVS, 19). Het is echter moeilijk voor te stellen dat er binnen de Afghaanse gemeenschap geen mensen zijn die enig aanzien hebben of bekend zijn onder de lokale bevolking. U stelt dat u, als Afghaan, zelf bent getrouwd met een meisje met de Pakistaanse nationaliteit. Als u de vraag wordt gesteld of dit wel vaker gebeurt, een huwelijk tussen Afghaanse jongen en een Pakistaans meisje antwoordt u dat iedereen een vrije wil heeft om te trouwen met wie hij of zij wil. Dezelfde vraag wordt voor u nog een aantal keer herhaald waarna u een uitleg geeft over de documenten die nodig zijn om te trouwen. Uiteindelijk antwoordt u dat meisjes niet graag met een Afghaanse jongen trouwen. Als u hierop gevraagd wordt of u dat nog hebt zien gebeuren dat een Afghaanse jongen met een Pakistaans meisje trouwt dan antwoordt u dat u dat niet heeft gezien, maar dat veel mensen in Mariabad een Shanakthi kaart hebben (CGVS, 11). Er leven echter in Quetta een grote gemeenschap van Afghanen die geen Pakistaanse identiteitskaart hebben. Gezien u zelf stelt getrouwd te zijn als Afghaan met een Pakistaan, en dat dit klaarblijkelijk toch geen evidentie is, mag toch verwacht worden dat u over deze problematiek meer doorleefde verklaringen aflegt. Uw antwoorden op verschillende vragen die polsen naar de Afghaanse vluchtelingen gemeenschap in Quetta geven weinig blijk van voeling met deze gemeenschap. Verder verklaart u dat u tot de 11e klas naar school bent gegaan in een Iraanse school in Quetta. U zegt dat u naar zo een school moest gaan omdat u niet werd toegelaten op Pakistaanse scholen zonder Shanakthi kaart (CGVS, 7). Als dit werkelijk het geval zou geweest zijn dan mag worden aangenomen dat u het antwoord kent op de eenvoudige wanneer het schooljaar juist startte in de Westerse kalender. Hoewel u naar een Iraanse school ging, waar ze waarschijnlijk ook gebruik maakten van de Iraanse kalender, zegt u zelf dat u in uw dagelijks leven de Westerse kalender gebruikt, hetgeen ook de kalender is die ze in Pakistan gebruiken (CGVS, 11-12). Toch weet u niet in welke maand van de Westerse kalender de school begon. Dat u 11 jaar lang naar een Iraanse school in Quetta bent gegaan zonder dit weten is moeilijk te geloven en wijst erop dat u hierom bedrieglijke verklaringen aflegt. Wederom stelt het CGVS vast dat u door uw verklaringen verhindert zicht geven op uw leven en levenssituatie voor uw komst naar België.

Wanneer u gevraagd wat de aanleiding was van de beslissing van uw ouders om naar Pakistan te emigreren antwoordt u dat ze zijn gevlucht toen de taliban aan de macht was en ze zich als Hazaras niet veilig voelden. Op de vraag wat er dan juist aan de hand was in de regio waar ze vandaan kwamen zegt u dat ze u dat nooit hebben verteld en dat u dat ook nooit heeft gevraagd. Als u naar de reden hiervoor wordt gevraagd geeft u wederom hetzelfde antwoord dat de taliban de Hazaras lastig vielen. Op de vraag naar voorbeelden geeft u wat algemene antwoorden dat vrouwen niet naar buiten mochten zonder burka en dat mannen lange kleren en een tulband moesten dragen. Wanneer u echter concretere vragen worden gesteld, nl. of u hoorde van mensen van uw eigen dorp die slachtoffer zijn geworden zegt u dat u er niets van gehoord heeft (CGVS, 17). Ook over de periode voor de taliban aan de macht kwam weet u het CGVS niet veel te vertellen, u hoorde enkel dat er een oorlog was tussen de soennieten en de sjiieten, maar meer informatie over hoe het leven van uw ouders zelf was kan u niet geven (CGVS, 17). Over de bezigheden van uw eigen familie in Afghanistan weet u ook niet veel te vertellen. U zegt dat uw vader kleermaker was maar u weet niet of hij al dan niet een eigen winkel had. Over het beroep van uw grootouders zegt u dat uw grootvader misschien een landbouwer was maar dat u het niet weet (CGVS, 17). Dat u niet beter op de hoogte bent van de levenssituatie van uw familie in Afghanistan en de omstandigheden die uw ouders hebben doen beslissen om hun eigen vaderland te ontvluchten is uiterst merkwaardig en dragen er opnieuw toe bij dat het CGVS uw verklaringen over uw achtergrond niet geloofwaardig acht.

Overigens zijn er elementen in uw verklaringen aanwezig die er op wijzen dat u bepaalde tijd elders dan in Quetta heeft verbleven. Zo legt u zeer expliciete foto's neer van een aanslag op Hazaras in Quetta, die plaats vond in 2010. Het was een incident dat veel media-aandacht kreeg en waarbij zeer veel gewonden vielen. Hoewel u een andere aanslag, die plaats heeft gevonden in 2003 in Quetta vanuit uw eigen standpunt kan beschrijven (CGVS, 19), bent u hier niet toe in staat als het gaat om de aanslag in 2010, die thans van een veel recentere datum is. De eenvoudige vraag waar u was toen de aanslag plaatsvond kan u niet beantwoorden. U kan thuis geweest zijn of in de shop (CGVS, 20). Het is echter hoogst onwaarschijnlijk dat u niet meer kan herinneren waar u zich bevond op het moment dat er zo een grote aanslag plaatsvond in uw eigen stad, gericht op uw eigen mensen. Dit doet vermoeden dat u zich op dat moment niet in Quetta bevond. De informatie en de foto's die u geeft over het incident is immers informatie die voor iedereen toegankelijk is op het internet en ondersteunen uw verklaringen dan ook niet.

Ook uw verklaring dat u in 2014 vanuit Pakistan eerst naar Ghazni reisde om een taskara aan te vragen en vervolgens naar Kabul om daar een paspoort te halen overtuigen niet. U stelt dat u een taskara bent gaan halen bij de districtsgouverneur in Miraddina, de hoofdstad van het district Malistan, in de provincie Ghazni. U heeft hiervoor in verschillende kamers 20 Afghani moeten betalen, waardoor de totaalprijs voor uw taskara uit kwam op 100 Afghani (CGVS, 5).

De informatie op uw taskara komt echter niet overeen met deze verklaringen. Zo werd ze niet afgeleverd in Miraddina, maar in Chora Shirdagh en staat op de taskara dat u er 10 Afghani heeft voor moeten betalen. Ook staat op de taskara vermeld dat u leerkracht van beroep bent, hetgeen wederom niet overeenkomt met uw verklaringen dat u winkelier was. Dat u werkelijk naar Ghazni, een provincie die bekend staat om zijn onstabiele veiligheidssituatie, bent gereisd om een taskara aan te vragen is in het licht van deze bevindingen sterk twijfelachtig. U verklaarde dat u hierop verder reisde naar Kabul om een paspoort aan te vragen. U wou een paspoort omdat u de mogelijkheid wilde hebben om, als er iets mis zou gaan in Quetta, een visum voor Iran aan te vragen (CGVS, 4). Op de vraag of u in Pakistan zelf geen Afghaans paspoort kon aanvragen stelt u dat u er nog nooit over had nagedacht (CGVS, 18). Dat u op illegale wijze heen en weer naar Afghanistan reist maar u niet heeft geïnformeerd of dit überhaupt noodzakelijk was is zeer opmerkelijk te noemen. Zeker gezien in Quetta, waar u woonde, een Afghaans consulaat gelegen is. U had daar gemakkelijk informatie kunnen gaan inwinnen over het feit of het mogelijk was een paspoort in Pakistan aan te vragen. Vervolgens stelt u dat u bij uw definitief vertrek uit Pakistan opnieuw naar Kabul reisde, omdat u in Kabul een visum wou aanvragen om naar Iran binnen te gaan. In Kabul aangekomen hoorde u echter dat dat moeilijk was, u zou een maand en half moeten wachten, waarna u de volgende dag terug uit Kabul vertrok, richting Iran (CGVS, 21). Dat u helemaal naar Kabul zou reizen om een visum te gaan aanvragen voor Iran, zonder te beseffen dat een visumaanvraag enige tijd in beslag kan nemen is weinig aannemelijk te noemen. Bovendien moet opgemerkt worden dat Iran ook in Quetta een Consulaat-generaal heeft waar visa worden uitgereikt. De verklaringen die u aflegde met betrekking tot uw paspoort, en dus de hieraan gekoppelde reizen naar Afghanistan, zijn weinig geloofwaardig te noemen. Het paspoort, dat u toen heeft aangevraagd en gekregen, legt u niet neer op het CGVS. U legt enkel een kopie van drie pagina's (waaronder de omslag) van dit paspoort neer. Kopieën hebben sowieso weinig bewijswaarde, maar het is des te frappanter dat uw verklaring over waarom u slechts een kopie kan voorleggen tegenstrijdig is aan andere verklaringen die u tijdens het gehoor hebt afgelegd. Zo heeft u slechts een kopie bij omdat uw origineel paspoort thuis in Quetta ligt (CGVS, 3). Later tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u dit paspoort op zak had bij uw definitief vertrek uit Pakistan. U nam het immers mee naar Kabul om daar een visum voor Iran aan te vragen (CGVS, 21). Dit alles wijst erop dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over uw paspoort en doet vermoeden dat u dit document intentioneel voor het CGVS achterhoudt. Uw origineel paspoort is een uiterst belangrijk en relevant document in de beoordeling van uw nood aan bescherming. Ze toont niet enkel uw identiteit en nationaliteit aan, maar ook wanneer en waar u uw paspoort heeft aangevraagd en of u er legale grensoverschrijdingen mee heeft gemaakt en of u ooit visa of toelatingen tot verblijf in derde landen heeft verkregen. Dat u slechts een kopie voorlegt en dat enkel van drie pagina's van uw paspoort, terwijl uit uw verklaringen is gebleken dat u uw paspoort mee heeft genomen bij uw vertrek uit Pakistan toont dat u moedwillig informatie voor het CGVS achterhoudt en is een flagrante schending van uw plicht tot medewerking. Dit alles toont duidelijk aan dat u het CGVS geen zicht wilt bieden op uiterst relevante elementen in uw asielrelaas.

U heeft het CGVS niet kunnen overtuigen dat u als Afghaanse vluchteling in Quetta woonde. De **documenten** die u voorlegt om uw Afghaanse achtergrond aan te tonen, namelijk de taskara van uw vader en die van uw grootvader zijn slechts kopies en hebben hierdoor weinig bewijswaarde. Bovendien bevinden de originele documenten zich gewoon - volgens uw verklaringen - in uw huis in Quetta (CGVS, 3 en 5). Ondanks het feit dat u nog steeds in contact staat met uw familie in Quetta en het CGVS u gewezen heeft op de noodzaak om bijkomende documenten neer te leggen heeft u het CGVS de originele documenten niet bezorgd en verzaakt u ook op dit vlak aan uw medewerkingsplicht. Bovendien zeggen deze documenten niets over welke nationaliteit u heeft, noch over de plaatsen waar u heel uw leven heeft verbleven. Uw huwelijksakte kan enkel uw huwelijk aantonen en bevat geen verwijzingen naar uw nationaliteit, noch kan er uit afleid wonen waar u heel uw leven heeft gewoond. Uw familiefoto's en de foto's van op school en op het werk, die u nog heeft overgemaakt per mail, zijn wat ze zijn, en zijn niet bij machte om aan te tonen dat u uw ganse leven in Quetta heeft gewoond als Afghaanse vluchteling. De foto's en de artikelen over de aanslagen op Hazaras tonen, net zoals het document over een mogelijke aanslag in Quetta, dit evenmin aan. De Pakistaanse documenten wijzen, zoals hoger is besproken, allemaal in de richting van het feit dat u, net als uw familie, in bezit bent van een Pakistaanse identiteitskaart en dus ook de Pakistaanse nationaliteit heeft.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk als Afghaanse vluchteling uit Ghazni in Quetta te hebben gewoond. Er werd immers vastgesteld dat aan uw verklaringen betreffende uw herkomst en achtergrond geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit, feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De nationaliteit en werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming.

Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn aan uw achtergrond en levensloop, geen geloof kan gehecht worden en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet heeft aannemelijk gemaakt. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissarisgeneraal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit, nationaliteit, verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen kernaspecten van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht en “*de zorgvuldigheidsnorm*”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: foto's van zijn Afghaans paspoort genomen door zijn echtgenote in Pakistan (stuk 3), foto's van de taskara van zijn vader (stuk 4), twee rapporten (stukken 5 en 6) en het gehoorverslag (stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een verzendingsbewijs en een kopie met vertaling en de originele versie van de taskara van zijn vader (stuk 1), een kopie en de originele versie van schoolattesten waarvan een deel werd vertaald (stuk 2), een Facebookbericht (stuk 3) en bewijzen van tewerkstelling in België (stuk 4) (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat zijn familie afkomstig is van een onveilige streek en hij er niet kan gaan wonen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Te dien einde motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing meer bepaald dat (i) verzoeker reeds op 23 juli 2015 in Hongarije een verzoek om internationale bescherming indiende maar de uitkomst hiervan niet afwachtte, hij vervolgens gedurende drie maanden in Duitsland verbleef bij vrienden zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, waarna hij pas twaalf dagen na zijn aankomst in België onderhavig verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen zijn nood aan internationale bescherming op ernstige wijze relativeert; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoekers familie pas in 2008 op frauduleuze wijze Pakistaanse verblijfsdocumenten zou hebben bekomen, terwijl uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de Pakistaanse overheid midden jaren 2000 een grote registratiecampagne opzette voor Afghanen in Pakistan waarbij een verlengbare "*Proof of Registration Card*" (hierna: POR-kaart) werd afgeleverd, hoewel verzoeker niet weet wat een POR-kaart is; (iii) verschillende van de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) vermelden dat verzoeker in Pakistan (Quetta) is geboren, en uit deze documenten ook blijkt dat verzoeker een Pakistaanse identiteitskaart zou hebben gehad hoewel hij zelf beweert dat nooit een dergelijke identiteitskaart te hebben gehad; (iv) verzoeker zijn verblijf als (illegale) Afghaanse vluchteling in Quetta allerminst aannemelijk maakt; (v) verzoekers kennis over de reden van de vlucht van zijn familie van Afghanistan naar Pakistan vaag, beperkt en niet-doorleefd voorkomt; (vi) er elementen zijn die erop wijzen dat verzoeker een bepaalde tijd elders dan in Quetta heeft verbleven; (vii) verzoekers verklaringen dat hij in 2014 vanuit Pakistan eerst naar Ghazni reisde om een taskara aan te vragen en vervolgens naar Kabul reisde om een paspoort op te halen niet aannemelijk zijn; en (viii) de overige door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet alsnog zijn beweerde Afghaanse nationaliteit aannemelijk kunnen maken.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo stelt de Raad vast dat verzoeker reeds op 23 juli 2015 in Hongarije een verzoek om internationale bescherming indiende maar de uitkomst hiervan niet afwachtte, dat hij vervolgens gedurende drie maanden in Duitsland verbleef bij vrienden zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en hij vervolgens nog twaalf dagen na zijn aankomst in België wachtte alvorens onderhavig verzoek om internationale bescherming in te dienen, waardoor zijn nood aan internationale

bescherming sterk gerelativeerd dient te worden. Het loutere feit dat verzoeker hierover steeds eerlijk zou zijn geweest, zoals hij in zijn verzoekschrift benadrukt, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij gedwongen zou zijn geweest om in Hongarije een verzoek om internationale bescherming in te dienen, komt hij niet verder dan het *post factum* opwerpen van een loutere bewering. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij in Hongarije goed werd behandeld en dat hij geen klachten heeft over zijn behandeling aldaar (administratief dossier, stuk 20, verklaring 33) en hij bovendien op geen enkel ogenblik melding maakte van enige dwang om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Bovendien brengt verzoeker geen enkel objectief stuk bij ter staving van "de praktijken van asielzoekers die via de Balkanroute noodgedwongen asiel moeten aanvragen". Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn verblijf in Duitsland bij vrienden geen plezierreisje was, dat het plan bestond om hem naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen maar dat dit plan uiteindelijk werd afgeblazen, en dat hij louter bezig was met het zoeken van een veilige plek, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, die beweert zijn land te zijn ontvlucht omwille van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van zodra hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Aangezien verzoeker probleemloos gedurende drie maanden bij vrienden in Duitsland kon verblijven, kan niet worden ingezien waarom hij daarna nog naar België reisde om "*een veilige plek te zoeken*". Dat verzoeker de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in Hongarije niet afwachtte en bovendien gedurende drie maanden in Duitsland bij vrienden verbleef zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet dan ook wel degelijk bij voorbaat reeds afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.3.2.4. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit te beschikken.

2.3.2.4.1. Verzoeker verklaart dat hij in 1997 op driejarige leeftijd met zijn familie van Afghanistan naar Pakistan (Quetta) verhuisde omwille van de onveilige situatie in de Afghaanse regio van herkomst van zijn familie (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 17; verzoekschrift, p. 2). Verzoeker stelt tevens dat hij in Pakistan nooit verblijfsdocumenten heeft gehad, dat zijn gezinsleden er in 2008 op frauduleuze wijze wel verblijfsdocumenten bekwamen, dat hij er onderwijs volgde in een Iraanse school en dat hij huwde met een Hazara-vrouw van Pakistaanse nationaliteit (gehoorverslag CGVS, p. 3, 7, 11 en 20).

2.3.2.4.2. Ter staving van zijn Afghaanse nationaliteit voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift foto's van zijn Afghaans paspoort genomen door zijn echtgenote in Pakistan (stuk 3). Vooreerst dient vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij de originele versie van dit paspoort niet kan voorleggen. Hij voert daaromtrent in zijn verzoekschrift aan dat zijn echtgenote het paspoort trachtte op te sturen "*via DHL*", doch dat haar dit werd geweigerd "*gezien het klaarblijkelijk verboden is officiële documenten per post op te sturen*". Verzoeker laat echter na enig objectief stuk voor te leggen, weze het van de Pakistaanse of andere autoriteiten, weze het van het postbedrijf DHL, waaruit zou kunnen blijken dat het verzenden van officiële documenten per post verboden zou zijn. Dit beweerde verbod valt bovendien niet te rijmen met de vaststelling dat verzoeker ter terechtzitting de originele versie van de taskara van zijn vader en van zijn schooldocumenten neerlegt, die volgens de uiteenzetting in de aanvullende nota door zijn vader "*per DHL-post*" vanuit Pakistan naar verzoeker in België werden gestuurd (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Dit klemt des te meer daar verzoeker ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar hij zijn paspoort achterliet na zijn vertrek uit Pakistan. Immers, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 20, verklaring 28) als aanvankelijk tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (gehoorverslag CGVS, p. 3) verklaarde verzoeker dat hij zijn paspoort achterliet in zijn huis in Quetta, terwijl hij later tijdens zijn gehoor (gehoorverslag CGVS, p. 21) alsook in onderhavig verzoekschrift verklaart dat hij zijn paspoort meenam naar Kabul om er een visum voor Iran mee aan te vragen. Dat de smokkelaar, die zelf van Quetta afkomstig zou zijn, het paspoort vervolgens zou meenemen en zich de moeite zou getroosten om het terug te bezorgen aan verzoekers echtgenote, zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, is geheel onaannemelijk en bovendien een element waarvan verzoeker nooit eerder melding maakte. Dit betreft dan ook slechts een gekunstelde poging om zijn tegenstrijdige verklaringen betreffende zijn paspoort alsnog met elkaar te trachten te verzoenen, hetgeen allerm minst ernstig is. Dat verzoeker niet zijn originele Afghaans paspoort kan voorleggen doch slechts een kopie van drie bladzijden uit dit paspoort (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) op basis van een aantal foto's die zijn echtgenote zou hebben genomen (verzoekschrift, stuk 3), terwijl zijn verklaring voor het niet kunnen voorleggen van de originele versie ongeloofwaardig is, vormt een negatieve indicatie voor zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit en doet afbreuk aan de bewijswaarde van de voorgelegde kopieën en foto's van dit paspoort.

Dit is des te meer het geval daar de bewijswaarde van kopieën en foto's in beginsel relatief is gelet op de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk.

2.3.2.4.3. Verder legt verzoeker ter terechtzitting tevens een aantal van zijn schoolattesten neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8, stuk 2). Uit de eerste vertaling die bij deze attesten werd gevoegd, blijkt dat een kaart werd toegevoegd die voor identificatiedoeleinden is bedoeld (*“Deze kaart is geldig enkel voor identificatie”*). Hoewel verzoeker verklaarde naar een Iraanse school in Pakistan te zijn gegaan, blijkt uit deze vertaling dat de kaart werd opgemaakt door de *“Eenheidspartij van de Islamitische Republiek van Afghanistan”* in *“Quetta-Pakistan”*. Dat schoolattesten van een Iraanse school in Pakistan een kaart voor de identificatie van verzoeker zouden bevatten afkomstig van een Afghaanse partij in Pakistan, ondermijnt reeds de authenticiteit en bewijswaarde van deze documenten. Dit klemt des te meer daar de kaart zou zijn afgeleverd op 10 september 1998 en vermeldt dat verzoeker woonachtig was in Ghazni, terwijl verzoeker verklaarde dat hij in 1997 reeds met zijn familie van Afghanistan naar Pakistan verhuisde. Tevens komt de vermelde leeftijd van verzoeker op deze kaart (7 jaar op 10 september 1998) niet overeen met de door hem opgegeven en in zijn paspoort vermelde geboortedatum (7 april 1994). Immers, indien verzoeker op 10 september 1998 reeds zeven jaar oud zou zijn, zou hij geboren zijn in 1991, de geboortedatum die ook in de tweede bij deze schoolattesten gevoegde vertaling wordt vermeld (*“geboren in het jaar 1991”*). De incoherenties tussen zowel verzoekers verklaringen enerzijds en de door hem voorgelegde documenten anderzijds, als tussen deze documenten onderling, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden Afghaanse nationaliteit en aan de bewijswaarde van de door hem voorgelegde documenten.

2.3.2.4.4. Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze motiveert dat het niet aannemelijk is dat verzoekers familie pas in 2008 op frauduleuze wijze Pakistaanse verblijfsdocumenten zou hebben bekomen, terwijl uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de Pakistaanse overheid midden jaren 2000 een grote registratiecampagne opzette voor Afghanen in Pakistan waarbij een verlengbare POR-kaart werd afgeleverd, hoewel verzoeker niet weet wat een POR-kaart is; alsook dat verschillende van de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) vermelden dat verzoeker in Pakistan (Quetta) is geboren, terwijl uit deze documenten ook blijkt dat verzoeker een Pakistaanse identiteitskaart moet hebben gehad hoewel hij zelf beweert nooit in het bezit te zijn geweest van een dergelijke identiteitskaart:

“In de eerste plaats merkt het CGVS op dat u kopieën voorlegt van Pakistaanse identiteitskaarten van uw vader en van uw vrouw. U stelt dat uw vader deze op corrupte wijze heeft verkregen in 2008, nadat hij een B-form, of attest van gezinssamenstelling kocht (CGVS, 3 en 20). Uw vrouw zou echter weldegelijk de Pakistaanse nationaliteit hebben. Het is echter zeer eigenaardig dat uw familie, die reeds sinds 1997 in Pakistan verbleef, nooit eerder verblijfsdocumenten zou hebben gehad. Uit de COI waarover het CGVS beschikt blijkt bijvoorbeeld dat de Pakistaanse overheid midden jaren 2000 een grootschalige registratiecampagne heeft gedaan voor Afghanen in Pakistan, waarna aan deze Afghanen de Proof Of Registration Card werd afgegeven, een kaart die telkens diende verlengd te worden en die Afghanen verblijfsrecht gaf in Pakistan. Bij het einde van de registratiecampagne waren er 2.16 miljoen Afghanen geregistreerd. Wanneer u wordt gevraagd of u de POR-kaart kent of de Proof Of Registration Card, dan blijkt uit uw antwoord van niet (CGVS, 19). Gezien jullie al sinds 1997 in Pakistan verbleven, en wel zonder documenten, te midden van andere Afghanen in Quetta, is het zeer eigenaardig dat de POR-kaart u niets zegt. Het is dan ook weinig aannemelijk dat jullie familie slechts in 2008 documenten heeft verkregen via de aankoop van een attest van gezinssamenstelling. De documenten die u voorlegt wijzen eerder allemaal in de richting dat u zelf de Pakistaanse nationaliteit bezit. De kaarten die u voorlegt van uw vader en uw vrouw zijn Pakistaanse identiteitskaarten. U legt zelf een geboortecertificaat voor, waarop als geboorteplaats niet Sher Dagh staat, waar u op het CGVS verklaarde te zijn geboren (CGVS, 7), maar Quetta. Uw geboortecertificaat bevat het identiteitsnummer van uw vader. Dit nummer komt overeen met het nummer dat op zijn identiteitskaart staat. U legt ook een attest van gezinssamenstelling voor. Ook uit dit attest blijkt dat u in Quetta bent geboren, net zoals uw drie broers. Dit attest bevat ook uw identiteitsnummer, wat er op wijst dat ook u in bezit bent van een Pakistaanse Identiteitskaart. Hoewel u zelf stelt dat u nooit een Pakistaanse identiteitskaart heeft gehad, dat u enkel een kaart hebt aangevraagd maar dat die u geweigerd is, wijzen al deze documenten op het tegendeel. U legt een kopie van een document voor, waaruit volgens u blijkt dat u een nieuwe kaart aanvraag. Deze kaart bevat echter een identiteitsnummer, wat er op wijst dat u al een Pakistaanse identiteitskaart had. Dit nummer is hetzelfde identiteitsnummer als genoteerd staat op het attest van gezinssamenstelling. U verklaart dat u een zulke kaart aanvraag maar dat u het niet kreeg omdat ze er opgeschreven hebben “marked suspect”. Het documentje waarop marked suspect staat is aan een ander document vast geniet en deze boodschap is handgeschreven, wat wil zeggen dat het door iedereen kan zijn gedaan.

Bovendien werden ook bepaalde gegevens onleesbaar gemaakt. Dit alles komt weinig authentiek over en doet het CGVS vermoeden dat u ons er valselijk van heeft willen overtuigen dat u niet in het bezit bent van een Pakistaanse identiteitskaart."

Verzoeker voert dienaangaande in zijn verzoekschrift aan dat zijn familie nooit een POR-kaart heeft gekregen omdat zijn vader initieel van plan was om naar Afghanistan terug te keren nadat de Taliban hun regio zouden hebben verlaten, alsmede dat zijn vader in die periode werkzaam was in Iran en bijgevolg niet op de hoogte was van dergelijke POR-kaart. De uiteenzetting in het verzoekschrift betreft slechts het opwerpen van *post factum*-beweringen aangezien verzoeker hiervan nooit eerder melding maakte. Bovendien is het allerm minst geloofwaardig dat verzoekers vader gedurende de elf jaren tussen hun aankomst in Pakistan in 1997 en de frauduleuze aankoop van een attest van gezinssamenstelling in 2008 nooit het nut van verblijfsdocumenten voor hem en zijn familieleden zou hebben ingezien louter omdat hij de intentie zou hebben gehad om ooit naar Afghanistan terug te keren zodra de Taliban zijn regio van herkomst hadden verlaten. De intentie om ooit naar het land van herkomst terug te keren doet immers geen afbreuk aan het precair karakter van een illegaal verblijf in het buitenland. De Raad benadrukt bovendien dat het gegeven dat verzoeker zelfs niet weet wat een POR-kaart precies is, op zich reeds de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit ondermijnt. Immers, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker hiervan een gedegen kennis heeft daar hij verklaart steeds illegaal als Afghaanse vluchteling in Pakistan te hebben verbleven en dit in nauw contact met de Afghaanse gemeenschap in Pakistan. Waar verzoeker opmerkt dat hij in het jaar 2000 zes jaar oud was en dat van hem niet kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van het Pakistaanse migratiebeleid destijds, dient erop gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de betreffende registratiecampagne van Afghanen in Pakistan midden jaren 2000 (2006-2007) plaatsvond toen verzoeker reeds twaalf à dertien jaar oud was. Hoe dan ook, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker ook op latere leeftijd van het bestaan en het belang van de POR-kaarten voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan op de hoogte was indien hij zelf als illegale Afghaanse vluchteling binnen de Afghaanse gemeenschap in Pakistan zou hebben geleefd tot aan zijn vertrek naar Europa.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *"Het CGVS laat zo ook uitschijnen dat er veel Afghanen Pakistaanse verblijfsdocumenten zouden hebben. Echter, in de eerste alinea op pagina 3 wordt dan weer gesteld: "Er leven echter in Quetta een grote gemeenschap van Afghanen die geen Pakistaanse identiteitskaart hebben". Zo verbazingwekkend is het dus niet dat verzoeker dergelijk document nooit heeft kunnen verkrijgen..."*, dient erop gewezen dat een Pakistaanse identiteitskaart niet hetzelfde is als een Pakistaans verblijfsdocument voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, zoals bijvoorbeeld een POR-kaart. Uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt inderdaad dat er binnen de Afghaanse gemeenschap in Pakistan velen zijn die een dergelijke POR-kaart bezitten.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat het geboortecertificaat en het attest van gezinssamenstelling (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) op frauduleuze wijze werden bekomen en dat deze documenten *"niet volledig waarheidsgetrouw zijn"*, dient vastgesteld dat deze documenten bijgevolg bewijswaarde ontberen en dat zij dan ook niet kunnen dienen ter staving van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de attesten Quetta vermelden als zijn geboorteplaats omdat hij als Afghaan nooit enig attest zou kunnen verkrijgen in Pakistan, dient erop gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier betreffende de POR-kaarten van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat verzoeker wel degelijk zijn illegaal verblijf in Pakistan zou kunnen regulariseren zodat bijgevolg ook kan worden aangenomen dat hij op legale wijze attesten zou kunnen bekomen van de Pakistaanse autoriteiten. Het loutere feit dat een Afghaanse meisje werd gearresteerd op beschuldiging van identiteitsfraude (verzoekschrift, p. 5), doet hieraan geen enkele afbreuk.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de overige overgemaakte overtuigingsstukken, *"zoals foto's van school, foto's in typische Hazara kledij, foto's in zijn shop in Quetta samen met zijn broers..."* (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient erop gewezen dat geen van deze stukken verzoekers voorgehouden Afghaanse nationaliteit en/of zijn beweerd verblijf in Quetta als (illegale) Afghaanse vluchteling aantoont. Nergens wordt getwijfeld aan het feit dat verzoeker in Quetta heeft verbleven, dat hij school liep, dat hij Hazara is of dat hij een shop uitbaatte, doch deze elementen vormen geen bewijs van zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit. Bovendien hebben foto's geen bewijswaarde wegens de manipuleerbaarheid van hetgeen wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.4.5. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over zijn taskara en zijn paspoort niet aannemelijk zijn, hetgeen de authenticiteit van deze documenten onderuithaalt en dienvolgens ook zijn bewering van Afghaanse te zijn. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing op pertinente wijze als volgt:

“Ook uw verklaring dat u in 2014 vanuit Pakistan eerst naar Ghazni reisde om een taskara aan te vragen en vervolgens naar Kabul om daar een paspoort te halen overtuigen niet. U stelt dat u een taskara bent gaan halen bij de districtsgouverneur in Miraddina, de hoofdstad van het district Malistan, in de provincie Ghazni. U heeft hiervoor in verschillende kamers 20 Afghani moeten betalen, waardoor de totaalprijs voor uw taskara uit kwam op 100 Afghani (CGVS, 5). De informatie op uw taskara komt echter niet overeen met deze verklaringen. Zo werd ze niet afgeleverd in Miraddina, maar in Chora Shirdagh en staat op de taskara dat u er 10 Afghani heeft voor moeten betalen. Ook staat op de taskara vermeld dat u leerkracht van beroep bent, hetgeen wederom niet overeenkomt met uw verklaringen dat u winkelier was. Dat u werkelijk naar Ghazni, een provincie die bekend staat om zijn onstabiele veiligheidssituatie, bent gereisd om een taskara aan te vragen is in het licht van deze bevindingen sterk twijfelachtig. U verklaarde dat u hierop verder reisde naar Kabul om een paspoort aan te vragen. U wou een paspoort omdat u de mogelijkheid wilde hebben om, als er iets mis zou gaan in Quetta, een visum voor Iran aan te vragen (CGVS, 4). Op de vraag of u in Pakistan zelf geen Afghaans paspoort kon aanvragen stelt u dat u er nog nooit over had nagedacht (CGVS, 18). Dat u op illegale wijze heen en weer naar Afghanistan reist maar u niet heeft geïnformeerd of dit überhaupt noodzakelijk was is zeer opmerkelijk te noemen. Zeker gezien in Quetta, waar u woonde, een Afghaans consulaat gelegen is. U had daar gemakkelijk informatie kunnen gaan inwinnen over het feit of het mogelijk was een paspoort in Pakistan aan te vragen. Vervolgens stelt u dat u bij uw definitief vertrek uit Pakistan opnieuw naar Kabul reisde, omdat u in Kabul een visum wou aanvragen om naar Iran binnen te gaan. In Kabul aangekomen hoorde u echter dat dat moeilijk was, u zou een maand en half moeten wachten, waarna u de volgende dag terug uit Kabul vertrok, richting Iran (CGVS, 21). Dat u helemaal naar Kabul zou reizen om een visum te gaan aanvragen voor Iran, zonder te beseffen dat een visumaanvraag enige tijd in beslag kan nemen is weinig aannemelijk te noemen. Bovendien moet opgemerkt worden dat Iran ook in Quetta een Consulaat-generaal heeft waar visa worden uitgereikt. De verklaringen die u aflegde met betrekking tot uw paspoort, en dus de hieraan gekoppelde reizen naar Afghanistan, zijn weinig geloofwaardig te noemen.”

Waar verzoeker met betrekking tot zijn taskara aanvoert dat de vertaling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen drie fouten bevat, dient vastgesteld dat hij dienaangaande niet verder komt dan het opwerpen van blote beweringen aangezien hij nalaat zelf enige voor eensluidend verklaarde vertaling van zijn taskara voor te leggen. De vertaling van deze taskara toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Documenten') vermeldt wel degelijk dat de prijs 10 Afghani bedraagt, dat de taskara werd uitgereikt in het dorp Chora Shirdagh en dat verzoeker leraar van beroep is. Het enkele feit dat uit voormelde vertaling tevens blijkt dat Chora Shirdagh tevens wordt vermeld als verzoekers geboorteplaats, betekent geenszins dat de commissaris-generaal er daarom vanuit gaat dat de taskara ook in dit dorp werd afgeleverd; het dorp wordt immers ook vermeld in de hoofding van de taskara, zodat kan worden aangenomen dat dit de plaats van afgifte betreft, temeer daar nergens een andere plaats van afgifte wordt vermeld. De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift dat een lege taskara 10 Afghani kost en dat het invullen door verschillende instanties telkens meer geld kost waardoor hij uiteindelijk 100 Afghani betaalde voor de taskara, valt niet te rijmen met zijn verklaring tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het indienen van een aanvraag voor een taskara 20 Afghani kost en dat hij telkens 20 Afghani moest bijbetalen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Waar verzoeker beweert dat de taskara bij zijn beroep vermeldt dat hij student is, komt deze bewering, naast de vaststelling dat uit de enige beschikbare vertaling (in het administratief dossier) blijkt dat er leraar staat, evenmin overeen met zijn verklaring dat hij winkelier was. Aldus voegt de uiteenzetting in het verzoekschrift nog meer incoherenties toe, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde Afghaanse nationaliteit en aan de bewijswaarde van deze taskara.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: “Verder acht het CGVS het blijkbaar mogelijk om als Afghaanse onderdaan in het Iraans consulaat in Quetta (Pakistan) een visum aan te vragen... quid?!", dient erop gewezen dat via de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') over het Iraanse consulaat in Quetta (iricqta.com) blijkt dat het wel degelijk mogelijk is om bij dit consulaat een visum voor Iran te bekomen indien men aan de voorwaarden voldoet. Verzoeker toont niet aan dat dit voor Afghaanse onderdanen niet mogelijk zou zijn.

Dat verzoeker bij zijn definitieve vertrek uit Pakistan opnieuw naar Kabul zou moeten reizen om een visum voor Iran aan te vragen, valt dan ook niet te rijmen met de voormelde informatie.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker dienaangaande nog als volgt aanvoert in zijn verzoekschrift:

“Verzoeker was, gezien de onveilige situatie, van plan het land te ontvluchten. Hij had reeds de grens overgestoken teneinde zijn taskara te gaan halen in zijn regio van herkomst. Gezien hij dan toch in Afghanistan was, ging hij tevens zijn paspoort ophalen. Zo was zijn leven slechts tijdens één tocht in gevaar.”

Hieruit blijkt dat verzoeker zijn paspoort aanvraag omdat hij hoe dan ook van plan was Pakistan te ontvluchten omwille van de onveilige situatie, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog verklaarde dat hij een paspoort aanvraag *“omwille van de situatie van quetta, als iets mis zou gaan dan zou ik visa van iran kunnen vragen”* (eigen onderlijning) (gehoorverslag CGVS, p. 4). Indien verzoeker werkelijk van plan was Pakistan te ontvluchten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich voor de aanvang van zijn vertrek terdege zou informeren en nagaan waar hij een visum voor Iran kon aanvragen. Dat hij dan ook bij zijn definitieve vertrek uit Pakistan eerst naar Kabul reist om er een Iraans visum aan te vragen, terwijl er in Quetta een Iraans consulaat is waar hij ook een Iraans visum kon bekomen (zie *supra*), ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dit klemt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift spreekt van één tocht waarbij zijn leven in gevaar is (met name voor het halen van zijn taskara en tegelijkertijd het halen van zijn paspoort), en hij nadien nog een tweede maal naar Afghanistan reist om een Iraans visum te bekomen terwijl deze tweede reis - zoals hoger blijkt - volkomen overbodig was. Nogmaals voegt de uiteenzetting in het verzoekschrift nog meer incoherenties toe, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde Afghaanse nationaliteit en aan de bewijswaarde van zijn paspoort.

Gezien het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.4.6. Ook de overige door verzoeker voorgelegde documenten, die hoger nog niet aan bod kwamen, zijn niet van aard de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde Afghaanse nationaliteit alsnog te herstellen.

De kopie van de taskara van zijn grootvader en van zijn huwelijksakte, de foto's, krantenartikelen en brief over aanslagen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), alsook de taskara van zijn vader (verzoekschrift, stuk 4 en rechtsplegingsdossier, stuk 8, stuk 1) hebben geen betrekking op de persoon van verzoeker en kunnen dan ook niet zijn beweerde Afghaanse nationaliteit alsnog aantonen. Betreffende de taskara van zijn vader dient er bovendien op gewezen dat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert dat de originele versie van deze taskara niet kan worden opgestuurd omdat zijn vader zijn taskara nog nodig heeft, terwijl verzoeker de originele versie ervan wel ter terechtzitting neerlegt. De bewijzen van verzoekers tewerkstelling in België (rechtsplegingsdossier, stuk 8, stuk 4) kunnen enkel deze tewerkstelling aantonen maar bevatten geen informatie over verzoekers nationaliteit. Het Facebookbericht is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals bedoeld in artikel 8 van het PR RvV en heeft bovendien evenmin betrekking op de persoon van verzoeker en zijn nationaliteit. In zoverre enig geloof kan worden gehecht aan de bewering in de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) dat dit Facebookbericht handelt over door de Taliban vermoorde familieleden van verzoeker in Afghanistan, kan hieruit enkel blijken dat verzoeker familieleden heeft/had in Afghanistan, hetgeen op zich allermindst aantoonst dat verzoeker zelf de Afghaanse nationaliteit bezit. De verzendingsbewijzen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 8, stuk 1) tonen enkel aan dat verzoeker in België post heeft ontvangen uit Pakistan, hetgeen op zich evenmin enige *nexus* vertoont met verzoekers beweerde Afghaanse nationaliteit. De twee rapporten (verzoekschrift, stukken 5 en 6) bevatten louter algemene informatie die evenmin betrekking heeft op de persoon van verzoeker en kunnen dan ook niet alsnog aantonen dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit zou bezitten. Het gehoorverslag (verzoekschrift, stuk 7) werd in de beoordeling van de zowel de commissaris-generaal als de Raad betrokken, het louter opnieuw bijbrengen ervan bij onderhavig verzoekschrift volstaat op zich evenwel niet om op het voorgaande een ander licht te werpen.

2.3.2.4.7. Verder wordt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde Afghaanse nationaliteit bijkomend ondermijnd daar hij zijn verblijf als (illegale) Afghaanse vluchteling in Quetta allermindst aannemelijk maakt, temeer daar zijn kennis over de reden van de vlucht van zijn familie van Afghanistan naar Pakistan vaag, beperkt en niet-doorleefd voorkomt. Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze als volgt:

“Er zijn nog andere elementen die er op wijzen dat u niet als Afghaanse immigrant in Quetta heeft gewoond. Zo stelt het CGVS vast dat uw kennis van de Afghaanse gemeenschap in Quetta is zeer gering is. Zo wordt u gevraagd om te vertellen over Jungle Bagh, hetgeen een illegale settelement is in de buitenwijken van de stad Quetta waar meer dan 500 Afghaanse families in moeilijke omstandigheden samenwonen. U stelde dit niet te kennen. Wanneer u wordt uitgelegd dat er op die plaats veel Afghanen wonen die van vluchtelingenkampen kwamen zegt er nog nooit over te hebben gehoord. Wanneer u de vraag wordt gesteld of u al hoorde van vluchtelingenkampen in de buurt van Quetta antwoordt u ontkennend. U wordt hierop nog eens gevraagd of u het Saranan Camp kent, een Vluchtelingenkamp voor Afghanen dat al sinds het eind van de jaren zeventig bestaat. U antwoordt hierop dat u het niet kent en u stelt zelfs dat u niets van immigranten afweet, hetgeen een heel opmerkelijke uitspraak is voor iemand die zelf twintig jaar in de stad als immigrant heeft gewoond (CGVS, 9). Over de buurt waar u zelf woonde, Mariabad, stelde u dat dat een plaats is waar Hazaras wonen, en dat er daarbuiten ook Kandahari wonen. Kandahari, hetgeen mensen van Kandahar wilt zeggen, zijn volgens u Pashtou sprekers die net als Hazaras sjieten zijn (CGVS, 8). Dit is echter een zeer opmerkelijke uitspraak aangezien Pashtounen geen sjieten, maar soennieten zijn. Van een Afghaan die heel zijn leven met deze mensen in dezelfde wijk heeft samengewoond kan verwacht worden dat hij dit weet. Wanneer u gevraagd wordt om wat Afghanen te noemen die onder de Afghanen in Quetta bekend zijn, vraagt u de protection officer wat er met Afghanen wordt bedoeld. U wordt uitgelegd dat hiermee mensen worden bedoeld die oorspronkelijk van Afghanistan komen en de Afghaanse nationaliteit hebben. Op zich is het al erg eigenaardig dat de protection officer u moet uitleggen wat Afghanen zijn. Uiteindelijk antwoordt u dat mensen die bekend zijn een Shanakthi kaart hebben en dat u ze dan Pakistanen noemt. Mensen die dat niet hebben, die zijn volgens u niet bekend (CGVS, 19). Het is echter moeilijk voor te stellen dat er binnen de Afghaanse gemeenschap geen mensen zijn die enig aanzien hebben of bekend zijn onder de lokale bevolking. U stelt dat u, als Afghaan, zelf bent getrouwd met een meisje met de Pakistaanse nationaliteit. Als u de vraag wordt gesteld of dit wel vaker gebeurt, een huwelijk tussen Afghaanse jongen en een Pakistaans meisje antwoordt u dat iedereen een vrije wil heeft om te trouwen met wie hij of zij wil. Dezelfde vraag wordt voor u nog een aantal keer herhaald waarna u een uitleg geeft over de documenten die nodig zijn om te trouwen. Uiteindelijk antwoordt u dat meisjes niet graag met een Afghaanse jongen trouwen. Als u hierop gevraagd wordt of u dat nog hebt zien gebeuren dat een Afghaanse jongen met een Pakistaans meisje trouwt dan antwoordt u dat u dat niet heeft gezien, maar dat veel mensen in Mariabad een Shanakthi kaart hebben (CGVS, 11). Er leven echter in Quetta een grote gemeenschap van Afghanen die geen Pakistaanse identiteitskaart hebben. Gezien u zelf stelt getrouwd te zijn als Afghaan met een Pakistaan, en dat dit klaarblijkelijk toch geen evidentie is, mag toch verwacht worden dat u over deze problematiek meer doorleefde verklaringen aflegt. Uw antwoorden op verschillende vragen die polsen naar de Afghaanse vluchtelingen gemeenschap in Quetta geven weinig blijk van voeling met deze gemeenschap. Verder verklaart u dat u tot de 11e klas naar school bent gegaan in een Iraanse school in Quetta. U zegt dat u naar zo een school moest gaan omdat u niet werd toegelaten op Pakistaanse scholen zonder Shanakthi kaart (CGVS, 7). Als dit werkelijk het geval zou geweest zijn dan mag worden aangenomen dat u het antwoord kent op de eenvoudige wanneer het schooljaar juist startte in de Westerse kalender. Hoewel u naar een Iraanse school ging, waar ze waarschijnlijk ook gebruik maakten van de Iraanse kalender, zegt u zelf dat u in uw dagelijks leven de Westerse kalender gebruikt, hetgeen ook de kalender is die ze in Pakistan gebruiken (CGVS, 11-12). Toch weet u niet in welke maand van de Westerse kalender de school begon. Dat u 11 jaar lang naar een Iraanse school in Quetta bent gegaan zonder dit weten is moeilijk te geloven en wijst erop dat u hierom bedrieglijke verklaringen aflegt. Wederom stelt het CGVS vast dat u door uw verklaringen verhindert zicht geven op uw leven en levenssituatie voor uw komst naar België.

Wanneer u gevraagd wat de aanleiding was van de beslissing van uw ouders om naar Pakistan te emigreren antwoordt u dat ze zijn gevlucht toen de taliban aan de macht was en ze zich als Hazaras niet veilig voelden. Op de vraag wat er dan juist aan de hand was in de regio waar ze vandaan kwamen zegt u dat ze u dat nooit hebben verteld en dat u dat ook nooit heeft gevraagd. Als u naar de reden hiervoor wordt gevraagd geeft u wederom hetzelfde antwoord dat de taliban de Hazaras lastig vielen. Op de vraag naar voorbeelden geeft u wat algemene antwoorden dat vrouwen niet naar buiten mochten zonder burka en dat mannen lange kleren en een tulband moesten dragen. Wanneer u echter concretere vragen worden gesteld, nl. of u hoorde van mensen van uw eigen dorp die slachtoffer zijn geworden zegt u dat u er niets van gehoord heeft (CGVS, 17). Ook over de periode voor de taliban aan de macht kwam weet u het CGVS niet veel te vertellen, u hoorde enkel dat er een oorlog was tussen de soennieten en de sjieten, maar meer informatie over hoe het leven van uw ouders zelf was kan u niet geven (CGVS, 17). Over de bezigheden van uw eigen familie in Afghanistan weet u ook niet veel te vertellen. U zegt dat uw vader kleermaker was maar u weet niet of hij al dan niet een eigen winkel had. Over het beroep van uw grootouders zegt u dat uw grootvader misschien een landbouwer was maar dat u het niet weet (CGVS, 17).

Dat u niet beter op de hoogte bent van de levenssituatie van uw familie in Afghanistan en de omstandigheden die uw ouders hebben doen beslissen om hun eigen vaderland te ontvluchten is uiterst merkwaardig en dragen er opnieuw toe bij dat het CGVS uw verklaringen over uw achtergrond niet geloofwaardig acht."

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat in Jungle Bagh Pashtounen en Baloch's verblijven, terwijl hij zelf Hazara is en dus niet in de buurt van deze wijk kwam. Hij wijst erop dat de Hazara's slechts 2% uitmaken van de in Quetta verblijvende Afghanen. Tevens wijst hij erop dat ook in Saranan Camp hoofdzakelijk Pashtounen verblijven en dat deze plek voor hem te vermijden was. Hij merkt op dat hij de typische uiterlijke kenmerken heeft van de Hazara's, waardoor zijn aanwezigheid om en bij een dergelijk kamp niet goed zou aflopen.

Dienaangaande kan worden vastgesteld dat verzoeker beweert dat hij tot aan zijn vertrek naar Europa steeds als illegale Afghaanse vluchteling in Quetta heeft verbleven en dit in nauw contact met de Afghaanse gemeenschap aldaar. Er kan dan ook van hem een gedegen en doorleefde kennis worden verwacht van de levensomstandigheden van deze Afghaanse gemeenschap in Quetta, ook al behoort hij tot een etnische minderheidsgroep. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij op de vraag waar de meeste Hazara's wonen wel perfect kon antwoorden, namelijk in Bururi en Mariabad, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing eveneens terecht wordt gemotiveerd dat verzoeker tevens verklaarde dat er in Mariabad ook "*Kandahar*" wonen, dat dit Pashtounen zijn en dat zij ook sjiieten zijn, terwijl Pashtounen soennieten zijn.

Wat betreft verzoekers huwelijk komt hij in zijn verzoekschrift niet verder dan te beweren dat dit huwelijk geen hetze veroorzaakte omdat in zijn geboorteakte (valselijk) staat vermeld dat hij in Quetta is geboren. In zoverre, mede gelet op het hoger gestelde in verband met verzoekers geboortetest (zie *supra*), aan zijn verklaringen inzake zijn geboorteakte enig geloof zou kunnen worden gehecht, doet deze uiteenzetting geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker over de problemen die bij een huwelijk tussen een Afghaan en een Pakistaanse kunnen komen kijken allerminst doorleefde verklaringen aflegde.

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Ook de opmerking over de Westerse kalender is werkelijk vergezocht. Verzoeker is geen hoogopgeleide man. Hij stelde dat hij de naam van de maand waarin het schooljaar startte kon uitrekenen, maar hij kreeg hiervoor niet eens de tijd (gehoorverslag stuk 7, p. 15) .

[...]

Uiteindelijk ging de Protection Officer door met de vragenlijst en gaf hij verzoeker niet de tijd om de maand te berekenen."

Er kan evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker meteen kan antwoorden op de vraag in welke maand volgens de westerse kalender zijn schooljaar begon, wanneer verzoeker zelf verklaart dat hij gedurende elf jaar naar een Iraanse school ging en dat hij zelf in zijn dagelijks leven de westerse kalender gebruikte. Men hoeft geenszins hoogopgeleid te zijn om op een dergelijke, gelet op de context *in casu*, eenvoudige vraag snel te antwoorden. Aangezien verzoeker elf jaar naar school ging, kan hij bovendien bezwaarlijk worden beschouwd als laaggeschoold. Dat verzoeker zou moeten "*uitrekenen*" wanneer het schooljaar startte volgens de westerse kalender, toont dan ook het niet-doorleefd en bijgevolg ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen aan.

Wat betreft de reden voor de vlucht van verzoeker en zijn familie van Afghanistan naar Pakistan, verklaarde verzoeker dat zijn ouders hem nooit vertelden wat er precies gebeurde waardoor zij naar Pakistan vluchtten en dat hij hier ook nooit naar heeft gevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17). Redelijkerwijze kan echter worden verwacht dat verzoeker terdege op de hoogte is van de precieze omstandigheden die ertoe hebben geleid dat zijn ouders de verregaande beslissing zouden hebben genomen om het land van herkomst te ontvluchten en zich (volgens zijn verklaringen lange tijd illegaal) in Pakistan te vestigen. Verzoeker komt dienaangaande echter niet verder dan het aanhalen van enkele vage algemeenheden, zoals dat de taliban Hazara's aanvielen en dat bepaalde kledingvoorschriften werden opgelegd. Dit klemt des te meer daar verzoeker de periode voorafgaand aan hun vlucht naar Pakistan in zijn verzoekschrift omschrijft als gruwelijk, zodat eens te meer kan worden verwacht dat verzoekers ouders hem erover inlichtten minstens dat verzoeker ernaar zou informeren. Inzake het betoog van verzoekers raadsman dat hij reeds meermaals aanwezig was bij het gehoor van andere Afghanen die zich in Pakistan hadden gevestigd en dat het toen nooit een probleem was dat deze Afghanen niet de volledige geschiedenis konden vertellen, dient erop gewezen dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt:

“Het volledige gehoorverslag wordt als stuk gevoegd. Zodoende kan de Rechtbank eveneens vaststellen dat verzoeker enorm veel elementen (straatnamen, namen moskeeën, ...) heeft aangehaald waaruit méér dan afdoende blijkt dat hij als Afghaan in Quetta opgroeiende en woonachtig was.”

dient erop gewezen dat de door verzoeker aangehaalde elementen ook door zelfstudie of door overdracht door derden gekend kunnen zijn. Bovendien wordt op zich niet getwijfeld aan verzoekers verblijf in Quetta, doch wel aan zijn verblijf aldaar als (illegale) Afghaanse vluchteling.

Gezien het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.4.8. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden Afghaanse nationaliteit. Kritiek op het overtollig motief dat er elementen zijn die erop wijzen dat verzoeker bepaalde tijd elders dan in Quetta heeft verbleven, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.2.5. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat aan verzoekers voorgehouden Afghaanse nationaliteit geen geloof kan worden gehecht en bijgevolge evenmin aan zijn bewering als Afghaans vluchteling uit Ghazni in Quetta te hebben gewoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot dan ook met recht dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielmotieven die onlosmakelijk verbonden zijn met zijn nationaliteit en werkelijke streek van afkomst: *“Er werd immers vastgesteld dat aan uw verklaringen betreffende uw herkomst en achtergrond geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit, feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De nationaliteit en werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn aan uw achtergrond en levensloop, geen geloof kan gehecht worden en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet heeft aannemelijk gemaakt.”*

2.3.2.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene rapporten over de toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en vage en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER